

FFF

Malgrat els intents d'evitar-ho, abans i després de la trobada del 14 de novembre entre el líder d'Unió, Josep Antoni Duran Lleida, i representants de la cúpula dels demòcrata-cristians, amb el president de la Generalitat, José Montilla, i representants de la cúpula del PSC, la federació de CiU no va poder evitar un nou episodi de tensió entre els dos integrants, CDC i UDC. Si abans de la trobada, el president de la federació, Artur Mas, havia expressat la seva confiança, després, vistos els resultats, va voler deixar clar que la federació no supeditaria cap estratègia als interessos dels socialistes. Mas delimitava així el recorregut de l'acord entre demòcrata-cristians i socialistes de procurar una reacció unitària en cas d'una possible sentència del Tribunal Constitucional que retallés l'estatut. El dirigent d'Unió també afegia tensió a la polèmica en declarar, en una entrevista radiofònica, que "no tinc l'obligació ni la necessitat d'informar de les meves reunions", i afegia que "també els altres ens assabentem pels mitjans de comunicació de les reunions; no hem de donar explicacions a ningú; som un partit sobirà".

De nou, la federació es veia immersa en una polèmica derivada per l'enfrontament entre les estratègies dels seus dirigents. Una polèmica que

Més enllà d'un esquer

La reunió del 14 de novembre passat entre la cúpula d'Unió i la del PSC, més enllà d'encendre l'enèsima polèmica entre els socis de la federació de CiU, ha fet emergir criteris diferents entre UDC i CDC a l'hora de respondre a una possible retallada de l'Estatut català al Tribunal Constitucional espanyol.

ha tornat a aixecar les suspicàcies sobre la salut de la federació nacionalista i debats sobre la viabilitat que continuï. I novament, des de totes dues direccions, es defensa la validesa de la federació, com a fórmula per arribar al màxim nombre de persones, des de dues sensibilitats diferents, representades per dos partits diferents, però que comparteixen objectius àmpliament coincidents. Però en aquesta ocasió, la tensió de la polèmica també ha repercutit en la militància de Convergència, on, com més va més, hi ha la percepció que Unió està sobredimensionada.

De manera que els socialistes ca-

talans poden considerar-se satisfets amb els resultats de la cimera amb Unió, perquè han aconseguit d'iniciar un nou capítol de tensió entre els socis de la federació, el seu principal adversari polític. Per això potser hi ha, a Convergència, qui es va mostrar més inflexible a l'hora de digerir la trobada Montilla-Duran. És el cas de David Madí, secretari executiu de CDC, que ha estat un dels dirigents convergents més crítics amb l'actitud d'Unió, ja que considera que Duran, amb aquella cimera, feia el joc a José Montilla, en acceptar una "estratègia comuna" amb els socialistes, si el Tribunal Constitucional retalla l'Estatut.

La delegació del PSC, encapçalada pel primer secretari i president de la Generalitat, José Montilla, i la d'UDC, liderada pel president del comitè de govern del partit, Josep Antoni Duran i Lleida, durant la cimera que van fer a Barcelona, el 14 de novembre passat. L'ex-president Jordi Pujol parla amb Artur Mas abans d'intervenir en una conferència a Madrid, la setmana passada.

Més conciliador ha estat el secretari adjunt de CDC, Felip Puig, que des d'un primer moment va voler treure importància a l'episodi, tot qüestionant que es consideri una "crisi" entre els socis de la federació. Així mateix, Puig advertia que la "pretesa" polèmica era conseqüència de la voluntat del PSC de voler dividir la federació i reconeixia que, dins el seu partit, alguns han mossegat l'esquer parat pels socialistes, en referència a Madí i a alguns altres membres de CDC, com ara l'ex-consellera d'Educació, Carme Laura Gil, que va criticar l'actitud de Duran, en considerar-la deslleial a Artur Mas i pel fet d'anar contra el nacionalisme. Cal recordar que l'ex-consellera de Pujol ja ha expressat en més ocasions la predisposició a trencar els lligams entre CDC i UDC. Sigui com sigui, Puig, des del primer moment d'aquest episodi, a diferència d'unes altres polèmiques passades entre els socis de la federació, ha optat per una manifesta actitud conciliadora a l'hora que ha demanat calma a la militància per no caure en una "picabaralla" que es voltiar des de fora de la formació.

Pujol hi intervé. Tot i les crides a la calma, el cas és que la tensió entre Unió i Convergència s'ha tornat a palesar, com va passar abans de l'estiu, quan les dues formacions van tenir un enfrontament per l'estratègia que

calia seguir a Madrid. I ara arriba aquest nou episodi, precisament quantant al 15è congrés de CDC, del mes de juliol, com al 24è congrés d'UDC, de l'octubre— ambdues formacions han acordat de revisar la relació entre si. Malgrat tot, ambdues direccions veuen molt clar que aquests episodis, que enerven militàncies i cúpules, no qüestionen en cap moment la continuïtat de la federació. Però sí que és cert que, si més no, n'erosionen la imatge pública. Per això, fins i tot l'ex-president de la Generalitat, i president fundador de CiU, va prendre la paraula en l'assumpte. L'ex-president Pujol va declarar, en una conferència a Madrid —en la qual van coincidir Mas i Duran per primera vegada després de la cimera dels demòcrata-cristians amb els socialistes—, que la federació "sempre ha tingut una mala salut de ferro". Però, malgrat tot, va advertir que això que havia passat aquests darrers dies no li havia agradat. Però Pujol va voler relativitzar l'episodi

Els convergents David Madí i Carme-Laura Gil han estat crítics amb la trobada UDC-PSC

recordant que "no és la primera, ni la segona vegada que això passa". I és que, per a Pujol, CiU és una formació que trenca l'esquema polític, perquè és una coalició, com una mena de barreja que, malgrat aquestes polèmiques, ha funcionat molt bé. Alhora advertia que, precisament per això, i pel que representa, hi ha una "gran voluntat" d'intentar destruir-la, per acaparar la centralitat política que actualment ocupa, i que molts, segons l'ex-president, voldrien ocupar.

Com va passar a la topada anterior d'abans de l'estiu, les direccions d'ambdues formacions, amb els dies aniran reconduint les tensions. Però, a diferència d'unes altres ocasions, en aquesta crisi es comencen a entreveure aspectes més profunds, més enllà de l'anècdota que pugui significar, amb el temps, la fotografia de la reunió entre la direcció d'Unió i del PSC, i de si alguns dirigents de CDC han mossegat o no han mossegat l'esquer que presumiblement els havien parat els socialistes catalans. Ara no es tracta d'un enfrontament estratègic per l'accent que es posa en la possibilitat o no de participar en la governabilitat directa d'Espanya. Ara es comencen a prefigurar les reaccions en cas d'una possible retallada del Tribunal Constitucional a l'Estatut de Catalunya.

De moment, l'únic fet incontestable és que Unió i el PSC han acordat de traçar una resposta comuna. Un acord que no tanca cap porta, però que ha estat escenificat abans que cap acord d'Unió amb els seus socis de Convergència, que plantegen una reacció política més contundent de la que, fins ara, els socialistes catalans estarien disposats a mantenir. I també és significatiu que el consens entre les cúpules d'Unió i del PSC es produeixi abans que els socialistes catalans fixin, amb els seus dos socis de govern, l'estratègia conjunta en cas d'una més que possible retallada estatutària.

Enric Rimbau